

soner, der have bidraget til det Overskud, hvoraf Bonus nu fordeles, eller deres Boer eller Arvinger, ikke faa Andel deri. Mærkeligt nok blev ved forrige Lovs Behandling slet ikke omtalt den meget nærliggende og naturlige Metode til at ordne denne Sag paa, og jeg skal derfor tillad mig med et Par Ord at nævne den. Det rigtige vilde efter min Mening være, at man beregnede Bonus for hvert Aar og udbetalte denne Bonus hvert 5te Aar. En saadan Beregning af Bonus er aldeles ikke nogen vanskelig Sag. Ja, jeg kan ikke paa staaende Gud gøre den, men den er, mener jeg, for dem, der bestyre Livrenteanstalten, egentlig ikke andet end en Del af det Arbejde, de i øvrigt maa gøre. Mangfoldige Livsforsikringselskaber i Verden — der er ogsaa et Par Stykker her i Landet, som gøre det — gøre en saadan Beregning aarlig og uddele Bonus hvert 5te Aar. Det, som andre Selskaber kunne gøre, kan ogsaa den danske Livsforsikringsanstalt gøre, og den kan faa meget lettere gøre det, som den Lov, hvorunder den virker, Loven af 18de Juni 1870 i § 21 bestemt har forudsat, at hele det Materiale, hvorefter Anstaltens Status skal opgøres, til enhver Tid skal være saaledes i Orden, at en Opgørelse, som der staar, „for hele den forløbne Aarrække, eller en hvilken som helst Aarrække, om forlanges, kan finde Sted ved hvert Aars Slutning og fuldendes i Løbet af 6 Maanedre“. Der er ingen Tvivl om, at Anstalten opfylder denne Bestemmelse, der er ingen Tvivl om, at Anstalten har sit Materiale saaledes i Orden, at den kan opgøre sin Status hvert Aar, og at den følgerlig kan beregne Bonus hvert Aar. Derjom man gjorde dette, vilde det naturlige være, at man ikke udbetalte Bonus regelmæssig før efter 5 Aars Forløb for ikke at have al den store Ulejlighed at udbetale alle de smaa Summer, men dersom nogen døde i Mellemtiden, skulde der paa hans Police finde en Tilskrivning Sted af den paa hans Forsikring faldende Andel, og den vilde være at udbetale samtidig med Livsforsikringssummen. Paa den Maade vilde man uden Ulemper af Betydning for Anstalten naa et virkelig retfærdigt Resultat, nemlig at kunne give enhver, som har været med til at bidrage til Overskuddet, den ham tilkommende Andel. Derjom man vilde gøre det, vilde man i Virkeligheden indføre, at Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1871 herefter skulde være en Forsikringsanstalt med lovbestemt Ret til Bonus. Det har den hidtil ikke været, der har ikke været nogen lovbestemt Ret, før den forrige Lov udkom, der kun gjaldt for de vedkommende i 15 Aar og forhaabentlig

denne Lov, som vil komme til at gælde for andre 5 Aar. Men det ved man med fuldkommen Sikkerhed, at dette Fænomen, som har vist sig i de tidligere Aar, vil gentage sig, det vil gentage sig sikkert, fordi det er en given Ting, at de Præmier, der udredes, ere beregnede saa rundelig, at der maa blive et Overskud. Skulde det være, at særlige Ulykker ramte et enkelt Aar, saa at Overskuddet maaske blev meget lille, saa vil det ingen Betydning have, naar Uddeelingen kun sker hvert 5te Aar, men der er ingen Udsigt dertil, Anstalten erkender selv, at dens Præmier ere rigelige, det vil sige med andre Ord, at den, der forsikres i denne Anstalt, ved, at han betaler mere, end der i og for sig behøves til Dækning af Risikoen. — Dersom man vilde indrette sig paa, at Anstalten skulde være en Anstalt med lovbestemt Udgang til Bonus, maatte man ogsaa finde Regler, hvorefter en saadan Bonus kunde udbetales og beregnes, men det vilde heller ikke have nogen særdeles stor Vanskelighed, der vilde selvfølgelig kunne vælges mellem forskellige Systemer og forskellige Metoder til Afgørelse deraf. En Ting vil man særlig opnaa ved en saadan Forandring. Man vil opnaa at styrke Livsforsikringsanstalten i Kampen mod de udenlandske Forsikringselskaber. Disse raabe meget stærkt paa Fordele, paa Andel i Bonus, og alt hvad dertil hører. Statsanstalten uddeler faktisk nu Bonus, men kan ikke fortælle det, i alt Fald ikke, at det er en Ret, man giver de forsikrede paa samme Maade, som de udenlandske Selskaber give deres forsikrede. Det vil efter min Mening styrke Livsforsikringsanstalten overordentlig meget til at optage den Kamp, som det ligger naturligt for den at føre med de udenlandske Selskaber, naar den kunde henvise til, at det er en lovbestemt Ret for alle forsikrede at faa Andel i Overskuddet, at saa en Bonus. Derfor anbefaler dette sig, synes jeg, i særlig høj Grad som en praktisk Foranstaltning. — Jeg har ment at burde nævne dette under Behandlingen af dette Lovforslag, men det er i øvrigt ikke min Mening, at der skulde i dette Lovforslag optages noget derom, allerede af den Grund, at dette Lovforslag jo angaar Bonus for en forløben Tid, medens mit Forslag netop gaar ud paa at indrette Forholdet for Fremtiden paa en anden Maade end nu; men da der er et andet Forslag til Behandling her i Tinget angaaende nogle Forandringer i Livsforsikringsanstalten, vilde det naturligvis blive at behandle der. Jeg skal endnu kun bemærke, at der i den tidligere Bonuslov fandtes en Bestemmelse, som har